

Ved første Behandling af dette Lovforslag her i Tinget udtalte jeg, at der for dette høje Ting ikke forelaa nogen saglige reelle Oplysninger om, hvorvidt den Nedgang, der vilde ske, hvis det foreliggende Lovforslag ikke blev vedtaget, stod i Forhold til Kronestigningen, saaledes at de gamle i Virkeligheden ikke havde mindst lige saa meget at leve af i den kommende Vinter som i den, der var gaaet. Og jeg sagde, at saa længe vi ikke havde Oplysninger i saa Henseende, kunde vi ikke medvirke til Lovens Gennemførelse, kunde vi ikke anbefale at stemme for den. Siden den Tid har hverken Regeringen eller Regeringspartierne gjort det allermindste for at skaffe disse Oplysninger og derigennem et sagligt Grundlag for en Forhandling, man har ikke villet foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg, hvor man kunde give disse Oplysninger, og jeg maa da gaa ud fra, at naar man ikke har villet det, er det, fordi man ikke havde saadanne Oplysninger. Vi fra vor Side bedømmer Stillingen ud fra den økonomiske Situation, saaledes som den former sig. Naar vi ser paa Aldersrentelovens Satser, der alle, som ærede Medlemmer vil vide, blev fastsat efter Priserne i 1916 — og hertil kommer endnu en Del Dyrtidstillæg —, tror jeg rigtignok, man kan sige, at de staar paa Højde med de Priser, der faas ude i det frie Erhverv, til de Priser, som de, der skal tjene deres Føde med Hænders eller Hjerners Arbejde, kan faa. Jeg tror, at mange af de daarligst stillede vilde være glade, hvis de i de kommende Tider for deres Arbejde kunde faa de Priser, som de fik i 1916. Gaa ud og spørg de danske Husmænd eller de danske Landmænd i det hele taget, om de ikke vilde være taknemmelige, hvis de i dette Øjeblik kunde opnaa 1916-Priser. I den Situation, vi staar i nu, maa vi fra vor Side ogsaa være imod, at der kommer saadanne midlertidige Love, som kræver yderligere Udgifter for Staten og Kommunerne. Naar man her taler om, at det kun er en Bemyndigelse, som gives, skal jeg henvise til mine Udtalelser ved første Behandling og minde om, at saa længe den fulde Refusion opretholdes, betyder det noget mere. Endelig mener jeg ogsaa, at man ikke i den Forstand kan adskille Statens lille Bevilling og Kommunernes noget større Bevilling, thi det er jo de danske Skatteydere, der skal betale i begge Tilfælde. Det har det ærede Medlem til fulde bevist her fra denne Talerstol. Jeg takker for øvrigt den ærede Ordfører derfor. Han har bevist her, at der er ikke een, men mange mulige — og saa nævnte

han endda nogle flere umulige — Veje, ad hvilke man kunde komme de gamle til Hjælp, saa at det ikke skulde blive til det, som man har slaaet det op til, at de gamle skulde fryse ihjel. Det er en Oplysning og Erkendelse fra den Side, som jeg sætter Pris paa. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem havde skrevet sin i øvrigt lyriske Tale, men om dette var skrevet, er jeg ikke vis paa, ellers maa Talen være skrevet i et Øjeblik, tror jeg, da det ærede Medlem ikke har været helt klar over den politiske Fortjeneste, han mente at skulle have af dette her.

Vi maa altsaa fremdeles fastholde det Standpunkt, vi tog ved første Behandling. Man har ikke skaffet disse Oplysninger til Veje, og vi maa sige som Helhed, at skal vi have en Ændring i Aldersrenteloven, der flytter Ydelserne fra den ene til den anden, en Ændring, som der har været talt saa meget om, maa det ske ved en samlet Overvejelse af selve Aldersrenteloven, og det Arbejde har vi til enhver Tid erklæret os villige til og er det endnu. Men der maa tages Hensyn til de nuværende økonomiske Forhold. For Øjeblikket foreligger Oplysningerne ikke, og et Forslag til Lov om Ændringer i Aldersrenteloven ligger i det andet Ting, det har vi for Tiden ingen Indflydelse paa herovre. Jeg maa derfor anbefale, at man stemmer imod dette Forslag til en midlertidig Lov.

Vesterager: Det er vor Opfattelse, at skal der være Mening i Besparelsesbestræbelserne, maa man være forsigtig med Udgiftslove, og det er en saadan, der her foreligger Forslag om. Staten er spændt saa haardt for, at den ikke kan blive ved at være Malkeko, og det er jo saa lige til, det har man ogsaa faaet frem i Dag, at denne halve Million fra Staten skal bruges som et Pres paa Kommunerne, der ogsaa yderligere skal ud med Penge. Aldersrenteloven paafører Samfundet saa store Udgifter, at der ikke med Rimelighed kan forlanges mere, navnlig ikke i en Krisetid som den, vi er inde i. De ca. 110 000 Aldersrentenydere, vi har her i Landet, har kostet Samfundet, Stat og Kommune, over 70 Millioner om Aaret. Det er efter min Mening et rimeligt Tilskud, naar man ser hen til, hvor haardt Skatteyderne er spændt for, og hvor svært det er rundt omkring i Kommunerne at faa Skatterne ind. Hvorvidt Fordelingen af disse Midler er forkert under Hensyn til de nuværende Forhold samt under Hensyn til den Ændring, der er sket med Hensyn til Formuernes og Indkomsternes Værdi, skal